

Arrest

nr. 113 271 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV XI/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtou-afkomst, geboren in het dorp Karimdad (district Narkh, provincie Wardak). Volgens de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bent u 19 jaar. U hebt heel uw leven met uw ouders en uw broers en uw zus in het dorp Karimdad gewoond. U ging naar school in het naburige dorp Shukurkhel.

Op een dag was u met een bevriende dorpsbewoner J.(...) op weg van school naar huis toen jullie werden tegen gehouden door vier Amerikaanse legervoertuigen. Zoals gewoonlijk deelden de Amerikanen koekjes en pennen uit aan de kinderen. Deze keer kreeg u echter ook 100 Afghani van

de Amerikanen. Ze vroegen u via een tolk of u wist waar de Taliban zaten. U zei hen dat u Talibs had zien zitten aan de winkels van het dorp Dadel. Hierna ging u naar huis. Een half uur later hoorde u dat er een gevecht was tussen de Taliban en de Amerikanen. Een Talib kwam daarbij om het leven. U werd beschuldigd van collaboratie met de Amerikanen.

Twee dagen later kwamen de Taliban bij u thuis naar u vragen. Uw vader zei hen niet waar u was. Hij werd geslagen. Er werd hem gezegd dat hij beter zijn zoon, die voor de Amerikanen spioneerde, zou uitleveren aan de Taliban. Een half uur later kwamen de Taliban terug naar uw huis. Ze doorzochten de kamers, maar konden u niet vinden omdat u naar het huis van de burens geklommen was.

Deze problemen deden u uw land verlaten. Diezelfde nacht nog bracht uw oom u naar het huis van de smokkelaar in Ghazni, van waaruit u verder reisde. Na een reis van ongeveer acht maanden kwam u op 19 december 2012 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden door de Taliban bij een terugkeer naar Afghanistan.

U legt geen documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u tot de maand juni 2011 (= 21 december 2011-19 januari 2012) in het dorp Karimdad zou hebben gewoond (CGVS, p. 12-13). Zo wordt u bevraagd over veiligheidsincidenten in uw district uit de periode kort voor uw vertrek. U moet toegeven dat u zich geen enkel incident herinnert uit de maanden voor uw vertrek (CGVS, p. 19-20). Nochtans blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal die aan uw administratief dossier is toegevoegd dat er in de maanden voorafgaand aan uw beweerd vertrek zich wel degelijk incidenten hebben voorgedaan in uw district. Zo blijkt dat in uw eigen dorp enkele maanden voor uw beweerd vertrek vijf strijders van Hizb-e-Islami gedood werden door een raket toen ze veiligheidspersoneel in het dorp wilden aanvallen. Dat u zich hier niets van herinnert, doet vermoeden dat u uw dorp al eerder hebt verlaten dan u toegeeft. Dat u geen andere controle- of veiligheidsposten hebt gezien dan die dicht bij het districtscenter (CGVS, p. 7), terwijl uit de informatie van het CGVS blijkt dat er ook in Karimdad zelf, waar u woonde, een checkpoint was in januari 2012, wijst er eveneens op dat u uw dorp al eerder heeft verlaten dan u toegeeft. Gezien er er geen geloof kan worden gehecht aan uw aanwezigheid in Karimdad op het moment van de door u aangehaalde problemen in hetzelfde dorp, komt ook de geloofwaardigheid van uw relaas in het gedrang.

Ook in uw verklaringen over de door u ingeroepen problemen zijn er echter tal van elementen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo verklaart u dat u, toen u met J.(...) onderweg was van school naar huis, aan de Amerikanen heeft verteld waar u Talibs had zien zitten (CGVS, p. 13). Om te beginnen zijn er tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw ontmoeting met de Amerikanen. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard hebt dat er drie tanks waren (vragenlijst CGVS vraag 5), zegt u op het CGVS dat het er vier waren. U beweert zeker te zijn van dit aantal. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat er drie tanks zouden zijn geweest, beweert u simpelweg dat u ook toen over vier tanks gesproken heeft (CGVS, p. 14). Dat dat niet het geval was blijkt echter uit het verslag van uw gehoor bij de DVZ. U geeft geen antwoord dat de aangehaalde tegenstrijdigheid kan uitklaren. Bovendien hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens verklaard dat de Talibs aan de winkels in het dorp Karimdad, uw eigen dorp, zaten (vragenlijst CGVS vraag 5). Op het Commissariaat-generaal echter beweert u dat ze in het dorp Dadel zaten, een half uur wandelen ver van Karimdad. Redelijkerwijze mag verwacht worden dat, als dit echt gebeurd was, u coherent zou zijn in de aanduiding van de plaats waar de Talibs zaten, en waar er dus gevochten werd met de Amerikanen. De geloofwaardigheid van uw beweringen wankelt opnieuw.

Een half uur na deze door u beweerd ontmoeting met de Amerikanen, zouden de Amerikanen de door u aangeduide Talibs hebben aangevallen in het dorp Dadel (CGVS, p. 14). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de Amerikanen zich zonder enig voorbehoud zouden verlaten op de verklaringen van een schooljongen over de aanwezigheid van Taliban in de regio. Het is in dat licht niet waarschijnlijk dat de Amerikanen meteen een aanval zouden doen op de plaats waar u Talibs gezien zou hebben. U beweert dat de Talibs vlakbij de winkels van het dorp Dadel zaten (CGVS, p. 14). In het gevecht, waarbij verschillende keren geschoten werd, zou er echter niets van schade aan de winkels berokkend zijn. Met deze onwaarschijnlijkheid geconfronteerd zegt u dat de Talibs dichtbij de winkels zaten, maar niet in de winkels (CGVS, p. 16). Met deze opmerking kan u de aangehaalde onwaarschijnlijkheid niet uitklaren. Over het door u aangehaalde incident, waarbij een Talib gedood zou

zijn en waarbij meerdere Talibs gewond zouden zijn geraakt, is overigens niets terug te vinden in publieke bronnen of in de informatie waarover het CGVS beschikt. Gezien er Amerikanen betrokken zouden zijn, er geschoten zou zijn en er een slachtoffer zou zijn gevallen, is het merkwaardig dat hierover niets terug te vinden was in de berichtgeving, zoals dat wel het geval is bij andere incidenten die in die periode plaatsvonden, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier.

Ook in uw verklaringen over de bezoeken van de Taliban aan uw huis, zijn er elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaart u dat de Talibs twee keer op dezelfde dag naar uw huis kwamen, op zoek naar u. Op uw eerste interview bij de DVZ verklaart u dat er een paar uur tussen deze twee bezoeken zaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat er maar 30 minuten tussen beide bezoeken zaten. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, beweert u simpelweg dat u dat niet gezegd heeft, zonder enige toevoeging die de aangehaalde tegenstrijdigheid zou kunnen uitklaren (CGVS, p. 18). U hebt voorts niet aannemelijk kunnen maken dat de Taliban twee keer op dezelfde dag naar uw huis zouden komen. Er is immers in uw verklaringen geen enkele reden te bespeuren waarom de Taliban niet meteen uw huis zouden hebben doorzocht op zoek naar u tijdens hun eerste bezoek (CGVS, p. 18). Over geen van beide bezoeken kan u veel details vertellen. U weet niet hoeveel Talibs er kwamen bij deze twee bezoeken. U weet evenmin of het dezelfde Talibs waren bij de twee bezoeken. U weet evenmin hoe de Taliban beide keren naar uw huis waren gekomen. Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u uw ouders nooit om meer informatie hebt gevraagd om de gaten in uw kennis in te vullen (CGVS, p. 17-18). Gezien u wel contact hebt met uw ouders vanuit België (CGVS, p. 9), hebt u dus de gelegenheid gehad om uw ouders vragen te stellen over deze incidenten. Gezien u beweert dat deze gebeurtenissen rechtstreeks te maken hebben met de reden van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 13, p. 18-19), mag redelijkerwijze verwacht worden dat u zich beter geïnformeerd zou hebben over wat er die dag eigenlijk gebeurd zou zijn. Dat u dat niet gedaan hebt, terwijl u daartoe wel de mogelijkheid had, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

U beweert verder dat de Taliban ook na uw vertrek uit Afghanistan twee keer naar u zouden zijn komen zoeken. Ook over deze bezoeken kan u nauwelijks iets vertellen. Opnieuw blijkt uit uw verklaringen dat u niet de moeite hebt genomen uw ouders vragen te stellen over het precieze verloop van deze bezoeken (CGVS, p. 9). Ook hier geldt de redenering dat, gezien deze door u aangehaalde incidenten rechtstreeks met u te maken hebben, er verwacht mag worden dat u zich hierover beter zou hebben geïnformeerd. Uw gebrek aan kennis over het verloop van deze Talibanbezoeken tast uw geloofwaardigheid opnieuw aan.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Dat u niet recent uit het dorp Karimdad in het district Narkh afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet te ontfangen. Dat u ooit in het dorp Karimdad woonde kan echter op zich evenmin volstaan om te besluiten dat u heden nood heeft aan deze vorm van subsidiaire bescherming. Om een oordeel te kunnen vellen over uw nood aan deze vorm van subsidiaire bescherming is het immers noodzakelijk een duidelijk zicht te hebben op uw werkelijke woonplaats voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan alsmede de situatie van uw verblijf op die plaats. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw recente verblijfplaats, en daaruit volgend geen zicht biedt op uw levenswijze, inclusief eventuele sociale netwerken, werkervaringen etc. in andere plaatsen dan Karimdad, maakt het de asielinstanties echter onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming. Een asielzoeker heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van art. 48/4, § 2, c, niet worden toegekend.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is terug te vinden in het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de “wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt wat betreft de veiligheidssituatie in Wardak, dat heel de provincie Wardak in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert in deze het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in 2010-2011 het meest gewelddadige jaar was sinds de val van de taliban in termen van veiligheidsincidenten en aantallen burgerslachtoffers. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker verwijst naar en citeert uit het ambtsbericht van augustus 2011. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Het Commissariaat-generaal moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd hiermee volgens verzoeker geen rekening gehouden.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker tot de maand juli 1390 (21 december 2011 tot 19 januari 2012) in het dorp Karimdad te hebben gewoond aangezien hij zich geen enkel veiligheidsincident uit de maanden voor zijn beweerd vertrek herinnert, terwijl uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in die periode verschillende incidenten plaatsvonden, en stelt dat geen andere controle- of veiligheidspost te hebben gezien dan die dicht bij het districtscenter, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er ook in Karimdad zelf een checkpoint was in januari 2012 en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de aanwezigheid van verzoeker in Karimdad op het moment van de door hem aangehaalde problemen in hetzelfde dorp; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn ontmoeting met de Amerikanen door op de Dienst Vreemdelingenzaken te stellen dat er drie tanks waren en dat hij aan de Amerikanen verklaarde dat de taliban aan de winkels in Karimdad zaten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat er vier tanks waren en dat hij hen vertelde dat de taliban in het dorp Dadel zaten; (iii) het niet aannemelijk is dat de Amerikanen zonder enig voorbehoud de taliban een half uur na de ontmoeting met verzoeker zouden hebben aangevallen op basis van de verklaringen van een schooljongen; (iv) het onwaarschijnlijk is dat bij deze aanval, waarbij geschoten werd, niets van schade berokkend werd aan de omliggende winkels en er omtrent dit incident, waarbij een talib gedood zou zijn en meerdere talibs

verwond zouden zijn geraakt, niets terug te vinden is in publieke bronnen of de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, zoals wel het geval is bij andere incidenten die in die periode plaatsvonden; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de bezoeken van de taliban bij hem thuis door op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat er enkele uren tussen beide bezoeken zat, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat er maar dertig minuten tussen beide bezoeken zat; (vi) er geen enkele reden is dat de taliban niet meteen het huis van verzoeker zouden doorzoeken tijdens hun eerste bezoek en verzoeker over geen van beide bezoeken details kan vertellen, daar hij onwetend is omtrent hoeveel talibs er waren, of het dezelfde talibs waren of hoe zij naar zijn huis kwamen en verzoeker zich hieromtrent nooit heeft geïnformeerd bij zijn ouders, hoewel hij nog contact heeft met hen vanuit België en deze gebeurtenissen rechtstreeks te maken hebben met de reden van zijn vlucht uit Afghanistan; (vii) verzoeker beweert dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan twee keer naar hem zouden zijn komen zoeken, maar ook over deze bezoeken nauwelijks iets kan vertellen en niet de moeite heeft genomen zijn ouders vragen te stellen over het precieze verloop van deze bezoeken; (viii) verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke woonplaats voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan alsmede de situatie van zijn verblijf op die plaats, waardoor het onmogelijk is een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van verzoeker.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing ter zake die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit het dorp Karimdad in het district Narkh in de provincie Wardak in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de provincie Wardak in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, hierbij verwijzend en citerend uit de Nederlandse ambtsberichten van juli 2012 en van augustus 2011 betreffende de situatie in Afghanistan, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te

leggen over zijn afkomst uit en verblijf in Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.7. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Vooreerst is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring. Tevens werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke afkomst.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF